

BAX2Give Elfstedenrun 2013

Heel Friesland slaapt, maar de Achterhoek draaft door ...

Bij thuiskomst eerst maar eens de Dikke van Dale van de plank gehaald ... of eigenlijk pas een dag later, want zondag tegen een uur of 20:30 waren de knollen behoorlijk op. Niet zo gek als je bedenkt wat zich in de 37 uur daarvoor allemaal heeft afgespeeld. Eigenlijk begon de spanning vrijdagavond al bij het inpakken van de sporttas. Dat was namelijk een behoorlijke puzzel.

Ineens was het toch zo maar het lang verwachte weekend van 21 en 22 december geworden, het weekend waarin zo'n dikke 50 Achterhoekers in teams van 4 personen in estafette-vorm de Elfstedentocht in Friesland zouden rennen. Dit evenement was in het leven geroepen door BAX Advocaten (of eigenlijk door de door hun opgerichte stichting BAX2Give) om op die manier sponsorgelden in te zamelen voor de 3FM Serious Request actie van 2013 tegen kindersterfte door diarree. Het welbekende Glazen Huis zou dit jaar in Leeuwarden staan en het streven was om daar aan het einde van de 230 kilometer lange tocht-der-tochten een cheque van maar liefst € 30.000, - aan te bieden.

Terug naar de sporttas; 3 x een etappe rennen en 2 x meefietsen als begeleider/navigator en wellicht ook nog meedoen aan de gezamenlijke laatste etappe. Bezwepte of nat geregende kleding drogen tussen 2 etappes door was geen optie, dus dat betekende kledingsetjes maken en in mijn geval ook nog een snel ritje naar de stad voor een extra hardloopbroek en thermo-ondershirt. Toch maar een handdoek en wat shampoo, lege zakken voor de kleffe kleding, heb ik wel genoeg droge sokken en ooh, hellepie ... bijna mijn windjack vergeten. Na een onrustige nacht ("waar ben ik vredesnaam aan begonnen ... toch eens een cursus 'nee zeggen' overwegen") 's ochtends al ruim voor achten op mijn eerste vakantiedag met licht knikkende knieën naar het kantoor van BAX. Ik had in de afgelopen maanden maar één keer mee kunnen trainen en kende eigenlijk niemand, behalve dan Clemens van mijn eigen atletiekclub, die ik ook op de deelnemerslijst had zien staan.

Toch klikte het al snel en mede door de door één van de deelnemers bediende muzikinstallatie verliep de busreis naar het hoge noorden snel en bovenal plezierig. Zo langzamerhand ontdekte ik ook mijn teamgenoten die hoorden bij de naam op deelnemerslijst en dat bleken gewoon hele leuke mensen te zijn, net zoals de rest van de overige Friesland-gangers in de bus. Volgens de opgegeven 10 km-tijden was ik met 48 minuten de snelste van de vier, dus dat zou wel los lopen. Tijdens de lunch bij een bank, waar het inmiddels weer heel goed mee ging (biljetten van 1000 euro fungeerden als servetjes!), spraken we af dat we niet te hard van stapel zouden lopen met een soort van een streeftijd van 5 minuut 30 per kilometer.

Tegen 13:00 uur vertrok het eerste groepje onder luide toejuichingen vanaf het nog niet al te volle Wilhelminaplein met daarop pontificaal het Glazen Huis van 3FM Serious Request voor hun etappe. De rest van de meute spoedde zich naar de dubbeldeks touringcar die vervolgens strategisch werd geparkeerd in Stiens ettelijke kilometers noordelijk van Leeuwarden. Met 2 kleine shuttle-busjes werden de teams naar de wisselpunten gebracht om vervolgens degenen die er net een etappe op hadden zitten weer terug te rijden naar hun droge kleding in de grote bus.

Bij het befaamde Bartlehiem was het de beurt aan ons team. Aukje en haar trouwe loopmaatje Nicolette waren net een stel koeien die na een lange winter eindelijk weer eens de wei in mochten en stoven er met een rotgang vandoor. Ronald en ik deden net of er niets aan de hand was en probeerden zo goed en kwaad als dat ging aansluiting te houden. De eerste kilometer deden we in 4 minuut 23!!! Zo hard had ik nog nooit gelopen ... Ik moet er overigens wel bij zeggen dat een straffe zuidwesten wind in onze rug dit mogelijk maakte, maar even zo goed ging het wel heel erg hard zo over het smalle fietspad langs het water. Een bordje met de tekst "Reed slypje, 4 Euro" flitste voorbij en pas naderhand begrepen we dat het hier geen messcherpe aanbieding voor rode tangaslips betrof, maar dat het hier ging om een schaatsenslijper die de aandacht probeerde te trekken van botte krabbelaars op de Dokkumer Ee, waar op dat moment slechts omkrullende schuim-koppende golven te zien waren. Uiteindelijk klokten we 7,6 kilometer later een gemiddelde van 4 minuut 40 per kilometer en was het goed dat we afgelost werden door een groepje verse atleten.

Steeds een etappe verder ging het en al gauw werd het donker op de kortste dag van het jaar. Koplampjes brachten uitkomst (lantaarnpalen zijn zeer dun gezaaid in het weidse Friese landschap) en vanwege de veiligheid hadden we uiteraard reflecterende hesjes aan. Er waren echter maar heel weinig Friezen die ons van de weg hadden kunnen rijden, want het leek wel of heel Friesland sliep, terwijl de Achterhoek dapper doordraafde. Er stond een gure, koude en stevige wind en het zou te mooi geweest zijn als we die al de tijd in de rug gehad zouden hebben. Er was bijna niet tegenin te fietsen en ook de lopers hadden er moeite mee. De zware slagregens die ons bij tijd en wijle geselden maakte het zicht nog beperkter dan het al was. Geen idee waar we overal rond gerend, gefietst en gebust hebben, maar "Fryslân by Night" is erg mooi. Op een gegeven moment, tijdens onze tweede etappe, rook ik zeehondjes en dat kon kloppen want we bleken vlakbij de veerpont naar Terschelling te zijn aangeland.

De verzorging tussen de etappes door was perfect, al was het wisselen van natte naar droge kleding in de krappe gang van de benedenverdieping van de bus ietwat oncomfortabel en ging het er naarmate de tijd verstreek niet frisser op ruiken. Maar zaterdagochtend waren er in Doetinchem geen kniesoren ingestapt en als je gezamenlijk steeds minder fris gaat ruiken heeft alleen de chauffeur daar maar last van. De damestoilet, de enige aan boord, was niet erg ruim bemeten en de heren hadden er dan ook geen enkele moeite mee dat hun de rest van de wereld was toegewezen

voor het doen van de kleine boodschap, als moest er hierbij wel ernstig rekening gehouden worden met de heersende windrichting. Een Franeker's hotel en een Sneek's jachthavencafé waren prettige pleisterplaatsen voor respectievelijk diner en ontbijt en tevens voor een wat ruimhartiger sanitaire ontspanning. De rest van de nacht stond de bus voor langere tijden geparkeerd op strategische plaatsen zoals Harlingen, Bolsward en Hindeloopen.

Hoewel alle ingrediënten voor een redelijke nachtrust aanwezig waren (een lekker gesponsord fleece-dekentje, stoelen met slaapstand, een DJ die uiteindelijk de "uit-knop" ontdekt had) kwam er van slapen eigenlijk nauwelijks iets terecht, deels door de onrust van vertrekkende en binnenkomende teams, maar vooral ook door de eerder die dag liefdevol aangeboden kop oploskoffie die zo sterk was dat het stookte in mijn mond. Dat gaf dan wel weer de gelegenheid tot diep (on)zinnige gesprekken met mensen die tot voor kort volslagen vreemden waren, maar waarmee het prettig keuvelen was over koetjes en kalfjes, die overigens gezien de weersomstandigheden op dat moment de stal verkozen boven de weidse Friese weiden.

De vraag aan de chauffeur "Waar zijn we nu?" die werd beantwoord werd met "Net buiten Oudemirdum" had net zo goed niet gesteld hoeven worden. Onze voorlaatste etappe ging daar nog voor het krieken van de dag van start en onderweg naar Harich (7,5 km verderop) kwamen we zowaar door een heus bos ... we zaten warempel in het Gaasterland.

Uiteindelijk kwam Leeuwarden weer binnen gezichtsafstand en de laatste etappe leken we vleugels te hebben en lichtvoetig ging het langs de Sneekertrekvaart aangeduwd door de nog immer aanwezige wind en rijkelijk besproeid door pittige regenbuien. Met rode koontjes vanwege de rondgerende endorphines en doorweekte sokken werden de laatste meters hand-in-hand afgelegd naar de atletiekbaan van Lionitas op minder 1 kilometer afstand van het Glazen Huis. Luid juichend werden we binnengehaald door onze mede-Achterhoekers. Droge kleren aan, een dampende kop snert met een halve meter rookworst, biertje erbij ... tevredenheid ten top ... we hebben het gefixt met zijn allen ... 230 kilometer in 24 uur ... en dat met schade die nauwelijks de moeite van het vermelden waard is (wat stijve kuit en 1 of 2 lekke fietsbanden). Groot was de ontlading toen de mensen van BAX2Give (diepe buiging voor hun enthousiasme, betrokkenheid en organisatietalent) bekend maakten dat we het streefbedrag met 738 keiharde euro's overschreden hadden.

In optocht met opgeheven cheque ging het naar het Wilhelminaplein richting het glazenhuis. De dicht op elkaar gepakte mensenmassa spleet in bewondering uiteen, maar helaas hadden de DJ's van 3FM op dat moment al hun aandacht bij de populaire Belgisch-Rwandese zanger Stromae. Toch hebben we de cheque keurig kunnen overhandigen en het 33 seconden durende bewijs daarvan staat voor eeuwig vastgelegd op Youtube. Het Rode Kruis gaat met dit bedrag en de rest van de ruim 12 miljoen Euro die in totaal door Serious Request is binnengehaald veel goede dingen doen in de strijd tegen kindersterfte door diarree.

De terugrit vanuit de barre vlaktes verliep in een roes als een ware Après-ski party op wielen compleet met nootjes en Jägermeister. Duidelijk werd dat Achterhoekers niet alleen een lekker potje kunnen rennen, maar ook nog eens kunnen zingen als de beste en dat ze toch vooral “Die Eisbären wollen sehen”. Voordat we het goed en wel wisten draaiden we de A18 af richting Doetinchem.

... die maandagochtend thuis op de bank ... bladerend naar de ‘h’ en vervolgens de ‘e’ en ‘r’ als tweede en derde letter ... er moesten dus toch dubbele puntjes op de ‘i’ ... al gauw had ik de juiste spelling gevonden van het woord dat het gevoel beschrijft van hetgeen we dit weekend met zijn allen hadden ervaren ... pure **HEROÏEK**.

Gerd de Lange